

᾿Ωσ' του καὶ τὸ τζωνάριν μου τὸ χρυσοκεντημένο
καὶ πέ του ν' ἀντιπαντρευτῇ νὰ μὴν κακοεράση
(᾿Ωσ' = δῶσε). Συνών. ξαναπαντρεύω.

ἀντιπαράλλος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀντιπεριάλλος Πελοπν.
(Λακων.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ ἐπιθ. παράλλος, παρ' ὃ
καὶ περιάλλος.

Ἡ ἐπομένη ἡμέρα τῆς μεθαύριον, κατ' οὐδ. ἐπιρρηματ.:
Τὸ ἀντιπεριάλλο νὰ ῥιγῇ. Συνών. ἀντιμεθαύριο.

ἀντιπαράμονα ἐπίρρ. Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐσ. παραμονή.

Τὴν προηγουμένην ἡμέραν τῆς παραμονῆς: Παροιμ.
Ἀντιπαράμονα γεροτῆς χωράτης ἀλλαμένος
(ἐπὶ πραγμάτων ἐμφανιζομένων ἐν οὐ δέοντι).

Ἀντιπαριώτικος ἐπίθ. Σίφν.

Ἐκ τοῦ τοπων. Ἀντίπαρο καὶ τῆς παραγωγικῆς
καταλ. -ιώτικος.

Ὁ ἐξ Ἀντιπάρου καταγόμενος, προερχόμενος: Ἀντι-
παριώτικα σῦκα (εἶδος σύκων).

ἀντίπασχα τό, Θράκ. (Αἰν.) Σύμ. ἀντίπασχο Πελοπν.
(Οἰν.) Γεν. τ' ἀντίπασχον Ρόδ. τ' ἀντίπασκου Σύμ.

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀντίπασχα. Ἡ κατὰ γενικ. ἐκφορὰ κατ'
ἀναλογ. ἄλλων ἐορτῶν, τοῦ Χριστοῦ, τοῦ Σταυροῦ κττ.

1) Ἡ ἀπόδοσις τῆς ἐορτῆς τοῦ Πάσχα, ἡ Κυριακὴ τοῦ
Θωμᾶ Θράκ. (Αἰν.) Ρόδ. Σύμ.: Παροιμ.

Τ' ἀντίπασκον τὴν Δευτέραν | μὴ κλωστήν εἰς τὴν βολόνα
(κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην τηρεῖται ἀπόλυτος ἀργία) Σύμ.

Τ' ἀντίπασχον τὴ Δευτέρα μὴ ῥάμμα ᾿ς τὴ βελόνα
(συνών. τῇ προηγουμένῃ) Ρόδ. Συνών. ἀντίλαμπρα 1.

2) Ὁ ἐσπερινὸς τῆς ἡμέρας τοῦ Πάσχα, ἡ ἀγάπη
Πελοπν. (Οἰν.): Ἡ μεγάλη καμπάνα τοῦ χωριοῦ καλοῦσε
τοὺς Χριστιανοὺς ᾿ς τὸ ἀντίπασχο γὰ νὰ γεροτιάσουν τὴν ἀγάπην.
Συνών. ἀγάπη 6.

ἀντιπατέρας ὁ, Πελοπν. (Καλάβρυτ. Τρίκκ. Κορινθ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐσ. πατέρας.

Ἐπὶ τέκνων, τὸ ὁμοιότατον πρὸς τὸν πατέρα: Μωρέ,
αὕτῃ εἶναι ἀντιπατέρας! Πβ. ἀντιμάννα.

ἀντιπάτημα τό, ἀμάρτ. ἀν'πάτ'μα Στερελλ. (Αἰτωλ.)
ἀτο'πάτ'μα Σάμ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐσ. πάτημα.

1) Βάδισις ἀσταθῆς, ἐλαττωματικὴ, χωλότης Στερελλ.
(Αἰτωλ.): Αὐτὸ τ' ἀν'πάτ'μα πῶεις ᾿ς τοῦ διξι πονδάρ' σ' μὴ
κάν' νὰ σκάσουν. 2) Ἐναντίωσις, ἀνταγωνισμός, ἐν δημο-
πρασίᾳ Σάμ.: Ἐκαμα μὴ γάλον ἀτο'πάτ'μα ᾿ς τ' δημοπρασία.

3) Προσπάθεια, ἀγών Σάμ.

ἀντιπάτι τό, ἀμάρτ. ἀδιπάτι Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀντιπατῶ.

Ἡ διάστασις τῶν σκελῶν καὶ ἡ οὕτως ἐπιτυγχανομένη
τοῦ σώματος εὐστάθεια: Νὰ μὲ τρανέξῃς χωρὶς νὰ βάλλῃς
ἀδιπάτι. Πβ. ἀντισκάρει.

ἀντιπατῶ Ἀθῆν. Βιθυν. (Ἀρβανιτοχ.) Κάμπ. Πελοπν.
(Ἀρκαδ. Βυτίν. Λακων. Ὀλυμπ.) Σίφν. ἀδιπατῶ Ἄνδρ.
(Κόρθ.) Κρήτ. Κύθηρ. Κύθν. Σέριφ. ἄντιπατῶ Χάλκ. ἄντι-
πατῶ Κάλυμν. ἀντιπατοῦ Πελοπν. (Λακων.) ἀντιπατάω
Βιθυν. Πελοπν. (Καλάβρυτ.) ἀν'πατάου Εὐβ. (Στρόπον.)
Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀτζ'πατῶ Σάμ. ἀτζ'πατάου Σάμ. ἀτζο-
πατῶ Κρήτ. ἑζοπατῶ Κρήτ.

Τὸ μεσν. ἀντιπατῶ. Ὁ τύπ. ἀτζοπατῶ ἐκ παρα-
σχετισμοῦ πρὸς τὸ οὐσ. ἀτζα, δι' ὃ ἰδ., ἀντζα.

1) Διαστέλλω, διαχωρίζω τοὺς πόδας καὶ οὕτως ἀνθί-
σταμαι σταθερῶς, ἀντερείδομαι Κρήτ. Πελοπν. (Ὀλυμπ.)
Χάλκ.: Τί μ' ἀντιπατῆς εἶσι; λές ὅτι σὲ σκιάζομαι; Ὀλυμπ.
Διὰ τὴν σημ. πβ. Ἐρωτόκρ. Β 1899 (ἐκδ. ΣΞανθοῦ.)
«σφίγγονται, ξανασφίγγονται, καὶ ἀντιπατοῦν τσοὶ σκά-
λες, | μουλλώνουν τὰ κοντάρια ντως, σφίγγουν τα ᾿ς τὸ
ἀμασκάλες». β) Ἀνθίσταμαι, ἀντιφέρομαι, ἐναντιοῦμαι
Ἄνδρ. (Κόρθ.) Βιθυν. (Ἀρβανιτοχ.) Κάμπ. Κύθν. γ)
Ἀντιλέγω, ἀπανθαδιάζω Κύθν. Σάμ.: Τί ἀτζ'πατεῖς ἐστ' δά;
Σάμ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀντιμιλῶ. δ) Ἀνταγωνίζομαι
πρὸς τινα ἐν δημοπρασίᾳ πλειοδοτῶν Σάμ.: Ἰκεῖ π' θὰ πάς,
νὰ τὸν ἀτζ'πατήῃς. 2) Βαδίζων πατῶ σταθερῶς Ἀθῆν.
Κάμπ. Κρήτ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Βυτίν. Λακων. κ. ἄ.) Σίφν.:
ἑζοπατεῖ βλεῖ ὁ γιός σου (ἐπὶ ἀναρρωνύοντος καὶ ἡδη
εὐσταθῶς βαδίζοντος) Κρήτ. || Ἄσμ.

Ὅντας σὲ βλέπω κ' ἔρχεσαι καὶ ἀντιπατεῖς τὴ σκάλα

Ἀθῆν. β) Βαδίζω μετὰ κόμπου, κομπάζω, ἐπαίρομαι
Εὐβ. (Στρόπον.) Κρήτ. Κύθηρ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Βυτίν.
Λακων. Ὀλυμπ.): Ἡρθι ὥς τοῦ ρέμα καὶ ἀντιπάταϊ, ἀλλὰ δὲν
κόπησι νὰ κολλ' θήσῃ δῶθι Στρόπον. Τὸν ἔβλεπες καὶ ἀντιπάταγε
σὰν κόν-τες Ὀλυμπ. Αὐτὸς ἀτζοπατεῖ σὰν τὸν κούκλη (τὸν
ἀλέκτορα) Κρήτ. Ὅσο καὶ ἂν ἀτζοπατῆς, τὸ ἴδιο σοῦ κάνει
(δηλ. τίποτε δὲν κερδίζεις) αὐτόθ. Μὴν ἀτζοπατῆς τοσονά!
αὐτόθ. || Παροιμ.

Ὁ γέρος καὶ ἂν ἀτζοπατῇ, | κρυόρρεμα τὸνε κρατεῖ
(παρ' ὅλην τὴν προσπάθειάν του ὅπως φανῇ νεάζων ἢ
τρομώδης κίνησις τῶν ποδῶν καθιστᾷ κατάφωρον τὴν
γεροντικὴν ἀδυναμίαν. κρυόρρεμα = ρευματισμός) Κρήτ.

Ὁ γέρος καὶ ἂν ἀντιπατῇ, | ψιλὴ τρεμούλλα τὸν κρατεῖ
(συνών. τῇ προηγουμένῃ) Κάμπ.

Ἀντιπατῶ καὶ ἀντιπαλῶ γὰ τοὺς κακοὺς γειτόνους
(προσποιοῦμαι τὸν εὐχαριν διὰ νὰ μὴ δώσω ἀφορμὴν σχο-
λίων καὶ κακολογίας εἰς τοὺς γείτονας) Ἀρκαδ. Βυτίν.
Λακων. 3) Πατῶ ἐπιμόνως Κάμπ.: Πατῶ καὶ ἀντιπατῶ.

β) Πατῶ ἐπιμόνως ἐναλλάσσων τοὺς πόδας, ἐπὶ τῆς
πατήσεως τῶν σταφυλῶν πρὸς ἔκθλησιν τοῦ γλεύκους
Κύθηρ. Πελοπν. (Λακων.): Ἀδιπατεῖ τὰ σταφύλια ᾿ς τὸ
λανὸ Κύθηρ. 4) Κάμνω περίπατον Πελοπν. (Καλάβρυτ.):
Σᾶς εἶδα ποῦ ἀντιπατάγατε ᾿ς τὸ ἁλώνι μαζί μὲ τὸν δεῖνα

5) Παραπατῶ Σέριφ. Σίφν. Στερελλ. (Αἰτωλ.): Ἀδιπατεῖ
τὸ μουλάρει Σέριφ. Ἡρχα, μὰ ὥσπου νὰ ῥχω ἡπάτου καὶ ἀντι-
πάτου Σίφν. Ἀν'πάτ'σις ᾿ς τοῦ χουρὸ καὶ κόντιψις νὰ πέῃς κάτ'
Αἰτωλ. 6) Χωλαίνω Στερελλ. (Αἰτωλ.): Ἀν'πατάει λίγον
μὴ τοῦ ζιρβὶ τοῦ πονδάρ'. Ἀν'πατάει τοῦ μ'λάρ'.

ἀντίπελ-λος ἐπίθ. Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ ἐπιθ. πελ-λός.

Ὁ ἐπίσης ἢ ἐπὶ πλέον πελ-λός, ὁ ἀνταγωνιστὴς τοῦ
πελ-λοῦ, τοῦ μωρολόγου καὶ θρασέος: Ἡῦρες τὸν ἀντί-
πελ-λόν σου νὰ σοῦ βάλλῃ νοῦν. Κάμμιναν ὦραν ἐν-νὰ βρῇ τὸν
ἀντίπελ-λόν του. || Φρ. Ὁ πελ-λὸς ἠῦρεν τὸν ἀντίπελ-λόν του.
Ὁ πελ-λὸς θέλει ἀντίπελ-λόν ἢ τὸν ἀντίπελ-λόν του.

ἀντίπερα ἐπίρρ. σύνθη. ἀντίπεραν Πόντ. (Κοτύωρ.
Τραπ.) ἀντίπερα Κάμπ. ἀντίπερα Μακεδ. (Καταφύγ.)
Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἄμφ.) ἀντιπεροῦ Θράκ. (Αἰν.)

Τὸ μεσν. ἐπίρρ. ἀντίπερα. Ἰδ. Ἡσύχ.

Πέραν, ἀντίπεραν, εἰς τὴν ἀπέναντι ὁχθὴν ἢ ἀκτὴν καὶ
καθόλου εἰς τὸν ἀπέναντι τόπον, τὸν ὅποιον βλέπομεν
ἢ δεικνύομεν ἢ καὶ νοοῦμεν συνήθως μετὰ τοῦ πέρα:
Πέρασα ἀπ' τὴ Βοστίτσα ἀντίπερα ᾿ς τὴ Ρούμελη Πελοπν.
(Αἰγ.) Θὰ πιράσουν ἀντίπερα ᾿ς τοῦ ποντιάμ' Στερελλ. (Ἄμφ.)
Ἐπεράσαμε ἀντίπεραν τοῦ ποταμοῦ Πόντ. (Κοτύωρ.) Τὰ

βόιδα εἶναι ἀντίπερα ἔς τὸ καταρράχι Πελοπν. (Μάν.) || Ἄσμ.

Ποτάμι, γὰρ λιγότευρε, ποτάμι, στρέψε πίσω
γὰρ νὰ περάσῃ ἀντίπερα, πέρα ἔς τὰ κλεφτοχώρια
πολλαχ.

Τὰ γράμματά ᾿ναι ἔς τὸ χαρτὶ καὶ ὁ νοῦς μου πέρα πέρα,
πέρα καὶ ἀντίπερα, πέρα ἔς τὰς μαυρομμάτες

Ἦπ.

Ἦς τὸ πέραν τὸ ἀντίπεραν εἰς τὸ κρυὸν πεγάδιν

Τραπ. || Ποιήμ.

Χαμένη σάλπιγγα, τί θές καὶ αὐτοὺς τοὺς ἡσκιούς κράζεις;
καὶ σύ, τί θές ἀντίπερα, ποῦ σὰν ἡχὼ τῆς μοιάζεις;

ΔΣολωμ. 259 Ἦ λ. καὶ ὡς τοπων. Πελοπν. (Γύθ.) καὶ ὑπὸ
τὸν τύπ. Ἀντίπερο αὐτόθ. Πβ. ἀποπέρα.

ἀντιπέραμα τό, Ἰων. (Κρήν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐσ. πέραμα.

Πέραμα, πόρος, διάβασις: Ἄσμ.

Καὶ μὲ τοῦ μαύρου τὸ φιλεῖ πέραμα θενὰ κάμω,
πέραμα καὶ ἀντιπέραμα γὰρ νὰ περάσω πέρα.

ἀντιπέραστος ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιρρ. ἀντιπέρας καὶ τῆς παραγωγικῆς
καταλ. -τος. Πβ. ἀντίκρυ-ἀντίκρυτος.

Ὁ πέραν τινός, ὁ ἀντικρινός: Ἄσμ.

Θωρεῖς ἐκεῖνο τὸ βουνὸν καὶ τ' ἄλλο τ' ἀντιβούνιν
καὶ τ' ἄλλο τ' ἀντιπέραστον ποῦ ἔν' ὑψηλὸν καὶ μέγαν;

ἀντιπέρατο τό, ἀμάρτ. ἀδιπέρατο Κρήτ. ἀδιπέρατο
Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐσ. περάτης.

Τὸ μέρος τῆς παραστάδος εἰς τὸ ὅποιον προσαρμόζεται
ὁ μοχλὸς ὁ κλείων θύραν ἢ παράθυρον: Ἄσμ.

Βάνει βαρσάμους μάδαλο, βασιλικούς περάτες,
καὶ βάνει καὶ ἀδιπέρατο βιόλες καὶ καδιφέδες.

ἀντιπέρατος ὁ, Κάμπ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ ἐπιθ. *περατὸς <περνῶ.

Βραχῶδης τόπος δύσβατος: Ὀμπιζος ἀντιέρη τὸν ἀντι-
πέρατο πρῶτος (ὀμπιζος=ὄποιος). Συνών. κακοπέρατος.

ἀντιπερίζω Πελοπν. (Μάν.) ἀδιπερίζω Σύμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀντίπερα.

Διέρχομαι διὰ τοῦ ἀντικρινοῦ τόπου ἔνθ' ἄν.: Ἀπολ-
λήώρα τὸν εἶδα καὶ ἀντιπέρασε Μάν.

ἀντιπερνῶ σύνηθ. ἄντιπερνῶ Ρόδ. ἀδιπερνῶ Κάλυμν.
ἀντιπερνῶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Χαλδ.) ἀντιπεράνω Πόντ.
(Ἄμισ.)

Ἐκ τοῦ μεσν. ἀντιπερνῶ.

1) Διαβαίνω εἰς τὸν ἀντικρινὸν τόπον Πόντ. (Χαλδ.)
Σαλαμ.: Ἀντιπέρασον τὸ μωρὸν ἔς ἄλλο τῇ μερέαν Χαλδ.
Ἦ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Μαλάλ. Χρόν. 139,7 (ἐκδ. Βόννης)
«ἀντεπέρασαν ἐπὶ τὴν χώραν τῶν Ἀδιαβηνῶν». 2) Διέρ-
χομαι ἐπανειλημμένως, συνήθως μετὰ τοῦ περνῶ ἔνθ' ἄν.:
Περνῶ καὶ ἀντιπερνῶ (πηγαινοέρχομαι) σύνηθ. Ὅλοι φορεῖ-
μένοι, ἀναλλαγμένοι περάνουν καὶ ἀντιπεράνουν Ἄμισ. || Ἄσμ.

Εἶντα περνᾷς καὶ ἀντιπερνᾷς καὶ ἀνεβοκατεβαίνεις;
τὰ παπουτιάκια σου χαλᾷς κ' ἐμένα δὲ μὲ παίρνεις

Ἰων. (Κρήν.)

Πέρασε καὶ ἀντιπέρασε, πουλλὶ μ', ἀγάπησά σε
καὶ μέο' ἔς τὰ φύλλα τῆς καρδιάς ἐφυτολόησά σε

Τῆλ.

Συχνὰ περνῶ καὶ ἀντιπερνῶ ἔς τὸ μαρμαρένι' ἀλώνι
ὅπ' ἀλωνίζουσιν δώδεκα καὶ γέροντες δεκαπέντε

Ἦπ.

ἀντιπηδῶ ἀμάρτ. ἀντιπηδῶ Κάμπ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ ρ. πηδῶ.

Κάμνω ἄλμα, πηδῶ: Ἄσμ.

Ἀντιπηδᾷ μὲ τὴν ὀξυὰν ὁ νῆος ὁ λαουνάρις,
συμπλεάζ', ἀρπᾷ καὶ τὸν λαὸν ποῦ τῶν σκυλλῶν τὰ δόντια
(ὀξυὰ = ποιμενικὴ ράβδος, συμπλεάζω = πλησιάζω).

ἀντιπιθεύω Πελοπν. (Μάν.) Σῦρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ ρ. πιθεύω, περὶ οὗ ἰδ.
ΒΦάβην ἐν Ἀθηνᾷ 29 (1917) Λεξικογρ. Ἀρχ. 44 κέξ.

Ἐναντιοῦμαι διὰ λόγων, ἀντιλέγω ἐπιμόνως: Αὐτὸ τὸ
παιδὶ ὅλο μ' ἀντιπιθεύει Μάν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀντιμιλῶ.

ἀντίπιστος ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐσ. πίστι.

Ὁ ἐναντιούμενος εἰς τὴν πίστιν, εἰς τὴν χριστιανικὴν
θρησκείαν, συνήθως εἰς τὴν φρ.: Τὸν ἀντίπιστο σ'! (τῆς
φρ. προηγείται τὸ αἰσχροῦς σημ. ῥήμα). Συνών. ἀντί-
θεος 1, ἀντίχριστος, ἄπιστος.

ἀντίπλακο τό, Σίφν.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐσ. πλάκα ἢ πλακί.

Λιθινὴ πλάξ διὰ τῆς ὁποίας φράσσεται τὸ στόμιον τῆς
ἀγγειοπλαστικῆς καμίνου κατὰ τὴν καμίνευσιν.

ἀντίπλάτα ἐπίρρ. Ἦπ. (Κόνιτσ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐσ. πλάτη.

Εἰς τὴν πλάτην: Ἄσμ.

Δυὸ χατζαργές τοῦ ἔδωκε ἀντίπλάτα καὶ πίσω.

ἀντίπλάτο τό, Ἦπ. (Ἰωάνν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐσ. πλάτη.

Πληθ., τὸ μεταξὺ τῶν ὁμοπλατῶν μέρος τοῦ κορμοῦ:
Μὲ πονᾷν τ' ἀντίπλάτα.

ἀντιπλέκω Πόντ. (Οἶν.)

Τὸ μεταγν. ἀντιπλέκω.

Διαλύω τὸ πλεχθέν. Συνών. ξεπλέκω.

ἀντιπλοίαρχος ὁ, λόγ. κοιν.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐσ. πλοίαρχος.

Ἀνώτερος ἀξιωματικὸς τοῦ κατὰ θάλασσαν στρατοῦ,
ὁ ἀμέσως κατώτερος τοῦ πλοίαρχου, ὁ οἰκνεῖ ἀντικαθιστῶν
τὸν πλοίαρχον ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ.

ἀντίπλουμο τό, Ρόδ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐσ. πλουμί.

Μικρὸν κεντητὸν ποίκιλμα ὡς συμπλήρωμα μεγαλυ-
τέρων κατὰ τὴν ἐπιχώριον χειροτεχνίαν.

ἀντίπλωρος ἐπίθ. Λεξ. Βλαστ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἀντίπλωρος.

Ἐπὶ ἀνέμου, ὁ ἀντιθέτως πρὸς τὴν πρῶραν πνέων, οὐχὶ
οὗριος, ἀντίθετος.

ἀντιπόδι τό, ἀμάρτ. ἀδιπόδι Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐσ. πόδι.

Παρεμβολὴ τοῦ ποδὸς μεταξὺ τῶν ποδῶν ἄλλου, ὑπο-
σκελισμός: Ἀδιπόδι τοῦ ἔβαλε. Συνών. κολοπόδι, τρι-
κλοπόδι, τρικλοποδιά.

ἀντιποδία ἢ, Πόντ. (Κερασ.) ἀντιποδίγια Πόντ.
(Κερασ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐσ. πόδι κατὰ τὸ συνών.
ἀναποδία.

Ἐκβασίς ἀντίθετος πρὸς τὸ ἐπιδιωκόμενον, περιπέτεια:
Φρ. Τ' ἔργον ἀντιποδία ἔρθεν (δὲν ἀπέβη κατ' εὐχήν). Ἀντι-
ποδία ἔρθαμεν (ἤλθομεν εἰς ῥῆξιν). Συνών. ἀναποδία 1.

